

Arrest

nr. 69 448 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Antwerpen, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 7 september 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Antwerpen van 14 juli 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 september 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FLACHET, die loco advocaat C. VESTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DE WIT, die loco advocaat M. COTTYN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 31 maart 2011 een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar in België verblijvende Spaanse vader.

1.2. De burgemeester van de stad Antwerpen nam op 14 juli 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 augustus 2011 ter kennis werd gebracht, luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52 § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie

aangevraagd op 31 maart 2011
door [K., A.]
[...]
van MAROKKO nationaliteit
geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie. De volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: attest onvermogen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert in een eerste en een tweede middel, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981) iuncto de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de motiveringsplicht.

Zij geeft volgende toelichting:

“Conform de 14de overweging in de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad dienen de documenten die vereist zijn voor de afgifte van een verblijfskaart zeer gedetailleerd te worden gespecificeerd.

Dit om te vermijden dat uiteenlopende administratieve praktijken of interpretaties een onnodige hinder nis vormen voor de uitoefening van het recht van verblijf door burgers van de Unie en hun familieleden.

In de beslissing tot weigering van de verblijfskaart wordt gebruik gemaakt van de standaardtekst:

“Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan 3 maanden als familielid van een burger van de Unie.”

Deze standaardtekst werd louter aangevuld met de zin:

“De volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: attest onvermogen”.

Deze zin voegt inhoudelijk niets toe aan de motivering van de weigeringsbeslissing.

De vermelde reden in de beslissing is dan ook niet duidelijk gemotiveerd.

Zo wordt er noch in de beslissing, noch op enig ander tijdstip uitgelegd wat de Dienst Vreemdelingen-zaken bedoelt met het zogenaamde “attest van onvermogen”, noch welke gegevens erin vermeld moeten worden of hoe verzoekster de nodige gegevens had kunnen meedelen aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg nagelaten het volgens hen vereiste document, het zogenaamde “attest van onvermogen” gedetailleerd te omschrijven.

Evenmin werd medegedeeld waarom de andere door verzoekster voorgelegde documenten niet volstonden om een verblijfskaart af te leveren.

Verzoekster kan op basis van de aangegeven reden onmogelijk weten waarom haar verblijfsrecht niet erkend werd en waarom de door haar voorgelegde documenten niet voldoende zijn.

Bijgevolg heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de procedurele waarborgen zoals omschreven in de Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad geschonden.

[...]

“Verzoekster kan enkel vermoeden (gelet op de gebrekkige motivering) dat de afgifte van de verblijfskaart werd geweigerd omdat de Dienst Vreemdelingenzaken meent dat verzoekster niet op voldoende wijze heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar vader, de betreffende Unieburger.

[...] Het begrip “ten laste zijn”

Een familielid is ten laste indien het in de maanden voorafgaand aan de aanvraag van de gezinshereniging afhankelijk was van de materiële bijstand van de persoon die men komt vervoegen, om minimaal te overleven in zijn herkomstland of gewoonlijke verblijfplaats, rekening houdend met zijn financiële en sociale omstandigheden.

Het begrip “ten laste zijn” is een feitenkwestie en mag met alle mogelijke middelen bewezen worden.

[...] De weigering omwille van de reden dat een “attest van onvermogen” niet binnen de bepaalde termijn werd voorgelegd schendt het begrip “ten laste zijn”

In de beslissing dd. 14.7.2011 wordt als enige reden voor de weigering opgegeven dat het “attest van onvermogen” niet werd overgemaakt binnen de bepaalde termijn.

Deze beslissing schendt het artikel 10, 2. d) juncto artikel 2, 2. c) en de vaststaande rechtspraak van het Hof van Justitie (zaak C-1/05 en zaak C-215/03) daar het ingaat tegen het begrip “ten laste zijn” omwille van volgende redenen:

[...] De Dienst Vreemdelingenzaken mag het voorleggen van een “attest van onvermogen” niet stellen als een voorwaarde

In de zaak C-1/05 stelt het Hof van Justitie in overweging 42 dat het voorleggen van een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong geen voorwaarde mag zijn voor het verlenen van een verblijfsvergunning.

In casu heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het voorleggen van het “attest van onvermogen” als een noodzakelijke voorwaarde gesteld voor de afgifte van een verblijfskaart.

Dergelijke interpretatie schendt de hoger vermelde rechtspraak van het Hof van justitie en artikel 10, 2.d) van de Richtlijn 2004/38/EG en de interpretatie van de Europese Commissie bij deze richtlijn dat stelt dat de lijst van documenten in artikel 10, 2. exhaustief is en er bijgevolg geen bijkomende documenten kunnen worden gevorderd.

[...] De DVZ mag niet uitgaan van een hypothetische situatie

Overeenkomstig de richtlijnen van de Europese Commissie dd. 2.7.2009 bij de richtlijn 2004/38/EC mag de Dienst Vreemdelingenzaken niet uitgaan van een hypothetische situatie. Dit is nl. strijdig met het begrip “ten laste zijn”.

Onder punt 2.1.4. van haar richtlijnen bepaalt de Commissie dat er geen reden is om te onderzoeken of een familielid in theorie zichzelf zou kunnen onderhouden.

Om uit te maken of een familielid ten laste is moet men geval per geval nagaan of het familielid gelet op de financiële en sociale omstandigheden materiële steun nodig heeft om de essentiële behoeften in het land van herkomst of de gewoonlijke verblijfplaats te kunnen vervullen.

Het gaat dus m a.w. niet om een hypothetische, noch om een toekomstige situatie.

Verzoekster dient uit de bewoordingen van de beslissing dd. 14.7.2011 af te leiden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de afgifte van de verblijfskaart heeft geweigerd in de redenering dat verzoekster mogelijk een onroerend goed zou bezitten in haar land van herkomst (hetgeen overigens niet het geval is) en zij na de eventuele verkoop van dit onroerend goed zou kunnen voorzien in haar eigen behoeften waardoor zij niet meer ten laste zou zijn van haar vader en zij zich bijgevolg niet meer zou bevinden in de voorwaarden voor de gezinshereniging.

Door zulks te oordelen is de Dienst Vreemdelingenzaken uitgegaan van een louter hypothetische situatie die niet wenselijk én ook niet mogelijk zou zijn en schendt het de interpretatie van de Europese Commissie, artikel 52 van het KB van 8.10.1981 en artikel 2,2. c) en 10,2.d) van de Richtlijn 2004/38/EG.

Bovendien is het argument in casu strijdig met de realiteit aangezien verzoekster geen onroerende eigendommen bezit (stuk 12).

Maar zelfs al zou verzoekster onroerende eigendommen hebben gehad in haar land van herkomst - quod non - had de Dienst Vreemdelingenzaken de afgifte van de verblijfskaart niet mogen weigeren omwille van deze reden aangezien het begrip "ten laste zijn" een feitenkwestie is die niet uitgaat van een hypothetische situatie, maar wel van de realiteit.

[...] De DVZ mag geen weigeringsbeslissing nemen louter en alleen omwille van het feit dat het "attest van onvermogen" niet werd overgemaakt binnen de bepaalde termijn

Zoals hoger reeds vermeld is het bewijs dat de gezinshereniger ten laste is van de Unieburger een feitenkwestie dat met alle mogelijke bewijsmiddelen kan worden aangetoond.

De commissie stelde in de vierde paragraaf onder 2.1.4. van haar richtlijn duidelijk dat het gastland niet mag weigeren om de rechten van het familielid te erkennen wanneer dat familielid het bewijs kan leveren dat hij ten laste is van de te vervoegen persoon door middel van andere documenten. [...]

Volgens de Commissie hebben de lidstaten niet de onbeperkte vrijheid om criteria op te leggen om het bewijs van de voorwaarde dat men ten laste is aan te tonen.

Bovendien zijn de documenten bedoeld in artikel 10, 2. van de Richtlijn 2004/38/EG exhaustief en kunnen er geen bijkomende documenten worden gevorderd.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft het begrip "ten laste zijn" bijgevolg geschonden aangezien zij de weigeringsbeslissing heeft genomen zonder de overige door verzoekster overgemaakte documenten te onderzoeken.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan bezwaarlijk voorhouden dat verzoekster niet heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar vader, dhr. [M. K.].

Verzoekster heeft nl. volgende documenten voorgelegd:

- de loonbrieven van haar vader, de te vervoegen Unieburger, waaruit zijn inkomsten blijken (stuk 8). Dit wordt zelfs uitdrukkelijk erkend in de bijlage 19ter afgeleverd door de Dienst Vreemdelingenzaken (stuk 4);*
- kopie van de huurovereenkomst m.b.t. appartement waar zij met de rest van haar gezin verblijft (stuk 7). in de bijlage 19ter wordt uitdrukkelijk erkend dat verzoekster op het adres te [...] verblijft (stuk 4).*
- De inschrijving in het bevolkingsregister te Spanje, beëdigd vertaald (stuk 9).*
- De aangifte in de personenbelasting van verzoekster (stuk 10)*
- de aangifte van de personenbelasting van dhr. [M. K.] (stuk 11).*
- Een uittreksel uit het kadaster te Spanje (stuk 12). Dit stuk werd overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken op 18 augustus II.*

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster wel degelijk voldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar vader, dhr. [M. K.]

Bijgevolg had de Dienst Vreemdelingenzaken de rechten van verzoekster als familielid van een Unieburger die aan de voorwaarden voor de gezinshereniging voldoet moeten erkennen.

Minstens had de Dienst Vreemdelingenzaken de door verzoekster voorgelegde documenten moeten onderzoeken en nagaan of verzoekster het bewijs heeft geleverd dat zij ten laste is.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft dit overduidelijk niet gedaan [...].

Hieruit blijkt duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken de weigeringsbeslissing heeft genomen louter en alleen omdat het attest van onvermogen, hetgeen bovendien volgens de Commissie niet aantoonde dat een familielid ten laste is, niet binnen de gestelde termijn werd voorgelegd.

Door zulks te oordelen heeft de Dienst Vreemdelingenzaken het begrip “ten laste zijn” geschonden.”

3.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verwerende partij neemt aan dat met de beweerde schending van de motiveringsplicht de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen bedoeld wordt.

Vooreerst dient er op gewezen te worden dat artikel 40bis van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: (...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° en 2°, beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen”

Verzoekende partij heeft een aanvraag ingediend als familielid van een burger van de Unie als bloedverwant in neergaande lijn van de heer [M. K.]. Om conform de Vreemdelingenwet ‘ten laste’ te kunnen zijn dient verzoekende partij aan te tonen dat zij in het land van herkomst onvermogen is en dat zij reeds in het verleden ten laste was van de heer [M. K.]. Om in staat te zijn deze feitelijke situatie van ‘ten laste zijn’ te beoordelen, werd reeds bij de aanvraag tot vestiging van 31/03/2011 door het bestuur aan verzoekende partij gevraagd een aantal documenten neer te leggen, waaronder een bewijs ten laste in het verleden, een attest van onvermogen, en een bewijs niet ten laste OCMW, uiterlijk op 30/06/2011.

Verzoekende partij heeft onbetwistbaar kennis genomen van de vereiste documenten die dienden binnengebracht te worden. Dit wordt overigens ook met zoveel woorden bevestigd in het verzoekschrift.

In casu somt de bestreden beslissing van 14/07/2011 de documenten op waarvan aan verzoekende partij gevraagd werd deze neer te leggen en stelt ze dat verzoekende partij de gevraagde documenten (attest van onvermogen) niet heeft bijgebracht en er bijgevolg terecht kan worden besloten dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden.

Het dient gezegd dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De desbetreffende artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze, hetgeen impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Een eenvoudige lezing van de motivering maakt de redenen van de bestreden beslissing in casu echter duidelijk kenbaar. Volgens vaste rechtspraak van de Raad houdt de plicht tot uitdrukkelijke motivering evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 52§3 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) en het feit dat de verblijfskaart aan verzoekende partij wordt geweigerd.

[...]

In de motivering van de beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat verzoekende partij heeft nagelaten het gevraagde document af te leveren. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. Tevens brengt verzoekende partij geen bewijzen bij dat er feitelijke en juridische gegevens voorhanden zijn die een andersluidende beslissing zouden rechtvaardigen.

Verzoekende partij kent de motieven van de bestreden beslissing meer dan voldoende – dat blijkt duidelijk uit het verzoekschrift –, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Er kan dan ook geen sprake zijn van enige schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht komt het niet aan de Raad toe zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht immers enkel bevoegd na te gaan of de overheid in kwestie bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit het dossier blijkt duidelijk dat aan verzoekende partij uitdrukkelijk gevraagd werd om uiterlijk op 30/06/2011 ondermeer volgende documenten voor te leggen : bewijs ten laste in het verleden, attest onvermogen, bewijs niet ten laste OCMW, en dat zij in gebreke bleef om het attest van onvermogen aan te leveren.

Verzoekende partij bewijst niet dat zij dergelijk document niet heeft overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, integendeel geeft zij in haar verzoekschrift zelf aan dat dit voor de beslissing niet werd afgeleverd.

Gelet op het feit dat het attest van onvermogen niet werd voorgelegd voor het nemen van de bestreden beslissing, kan verzoekende partij aan verwerende partij niet verwijten niet te motiveren over stukken die haar niet gekend zijn.

Evenmin kunnen deze stukken niet betrokken worden bij de beoordeling van het beroep, aangezien de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in het kader van de wettigheidstoetsing moet plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij toont geenszins aan dat de bestreden beslissing niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat de beoordeling niet correct was of dat de bestreden beslissing onredelijk is genomen.

De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

[...]

Vooreerst moet erop gewezen dat Europese richtlijnen in beginsel geen directe werking hebben. De lidstaten dienen de richtlijnen om te zetten in hun nationale wetgeving.

Een richtlijn heeft wel directe werking in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken of de omzetting niet correct gebeurde én indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregelen door communautaire of nationale overheden behoeven om het gewilde effect op nuttige wijze te bereiken.

Het staat vast dat de omzettingstermijn voor richtlijn 2004/38/EG op 30 april 2006 is verstreken. Voor wat betreft de vraag of deze richtlijn tijdig werd omgezet en in voorkomend geval of deze omzetting correct is geschied, kan in de huidige stand van de procedure worden volstaan met de vaststelling dat de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen de omzetting van bovenvermelde richtlijn beoogt. Dit blijkt onder meer uit artikel 2 van genoemde wet van 25 april 2007, dat luidt als volgt:

“Deze wet integreert onder meer de bepalingen inzake de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen en van de richtlijn 2004/38/EG van de

Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, en artikel 11, § 2, d), van de richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.”

Verzoekster toont niet aan dat de wetgeving na de aanpassing aan de richtlijn 2004/38 niet conform de richtlijn 2004/38 zou zijn, zodat zij niet aantoonbaar dat zij zich kan beroepen op de rechtstreekse werking van de richtlijn.

Verder voert verzoekende partij rechtspraak van het Hof van Justitie aan (zaak C-1/05 en zaak C-215/03.

Geheel ten onrechte : Verwerende partij verwijst daarvoor integraal naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: HvJ C-1/05, Jia, 9 januari 2007), Het volstaat niet dat een vreemdeling in een ver verleden ten laste was van een familielid: de afhankelijkheidssituatie dient effectief te bestaan op het ogenblik dat de vreemdeling verzoekt om een hereniging met de Belg of de EU-onderdaan.

Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en – appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden levert.

Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatie-bevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan de wettelijke voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke meer; die het bestuur zelf bepaalt en de overlegging ervan vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad het hiervoor omschreven wettigheidstoezicht.

Verwerende partij heeft echter niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van haar vader, de referentiepersoon.

Het is aan verwerende partij om de nodige bewijzen aan te brengen.

Verwerende partij besloot derhalve geheel terecht dat verzoekende partij niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, artikel 52§3 van het K.B. van 8 oktober 1981 (vreemdelingenbesluit) en het feit dat de verblijfskaart aan verzoekende partij wordt geweigerd.

[...]

In de motivering van de beslissing wordt duidelijk uiteengezet dat verzoekende partij heeft nagelaten het gevraagde document af te leveren. Verzoekende partij maakt derhalve niet aannemelijk dat de beslissing tot weigering van de aanvraag op kennelijk onredelijke wijze genomen werd. Tevens brengt verzoekende partij geen bewijzen bij dat er feitelijke en juridische gegevens voorhanden zijn die een andersluidende beslissing zouden rechtvaardigen.

Er kan dan ook geen sprake zijn van enige schending van artikel 52 van het KB van 08/10/1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, juncto Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29/04/2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden.”

3.3.1. De Raad dient te duiden dat de bestreden beslissing genomen werd door de burgemeester van de stad Antwerpen en niet – zoals verzoekster lijkt te veronderstellen – door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De burgemeester van de stad Antwerpen is niet bevoegd

om een standpunt in te nemen omtrent de vraag of verzoekster voldoet aan de in de wet voorziene voorwaarden om tot een verblijf als familielid van een burger van de Unie toegelaten te worden, doch kan slechts beoordelen of verzoekster voldoende overtuigingsstukken aanbracht die toelaten te onderzoeken of zij aan deze voorwaarden voldoet. In de bestreden beslissing wordt dan ook gesteld dat verzoekster niet heeft “aangetoond” dat zij zich in de voorwaarden bevindt om van een verblijfsrecht te genieten. De beperking van de bevoegdheid van verweerder vloeit voort uit artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, bepaling waarnaar in de bestreden beslissing expliciet wordt verwezen. Pas nadat de vereiste overtuigingsstukken werden overgemaakt kan op basis van een inhoudelijke beoordeling van deze stukken besloten worden of de aanvrager voldoet aan de wettelijke vereisten. Deze beoordeling behoort, overeenkomstig artikel 52, § 4 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, tot de bevoegdheid van de bevoegde minister c.q. de staatssecretaris of diens gemachtigde.

3.3.2. Wat de aangevoerde schending van uitdrukkelijke motiveringsplicht betreft – waarvan verweerder de draagwijdte correct weergeeft – dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, uiteengezet dat verzoekster heeft nagelaten om binnen de gestelde termijn de gevraagde documenten – met name een bewijs van onvermogen – over te leggen en derhalve niet alle overtuigingsstukken heeft aangebracht die toelaten vast te stellen of zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoekster in de mogelijkheid de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij beschikt. Verzoekster kan niet worden gevolgd waar zij stelt dat het een standaardmotivering betreft, nu uitdrukkelijk wordt aangegeven welk bewijs – vereist om de bevoegde minister of zijn gemachtigde vervolgens toe te laten te beoordelen of verzoekster voldoet aan alle voorwaarden voor een verblijfsrecht in België – in huidig geval niet werd voorgelegd. Louter ten overvloede wordt opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd zou zijn met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoekster stelt dat noch in de bestreden beslissing noch op enig ander ogenblik werd uitgelegd wat men bedoelt met een “attest van onvermogen” en welke vermeldingen hierin moeten worden opgenomen. De Raad wijst er echter op dat verzoekster, nu zij het initiatief nam om een aanvraag in te dienen om tot een verblijf toegelaten te worden als descendent ten laste van haar Spaanse vader, niet kan voorhouden dat zij niet wist dat het gevraagde attest tot doel had het bestuur dat haar aanvraag inhoudelijk dient te beoordelen, met name de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde, in staat te stellen na te gaan of zij effectief als ten laste van haar Spaanse vader kan worden beschouwd. Het is voorts niet kennelijk onredelijk dat verweerder, teneinde de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde de mogelijkheid te geven te beoordelen of verzoekster de materiële ondersteuning van haar Spaanse vader nodig heeft om in haar basisbehoeften te kunnen voorzien in haar land van herkomst, van verzoekster verlangt dat zij een dergelijk attest voorlegt. Aangezien het verzoekster vrij staat om met alle middelen van recht aan te tonen dat zij onvermogen is, kan verweerder niet bepalen welk specifiek document zij diende aan te brengen en welke vermeldingen een dergelijk document diende te bevatten. Het betoog van verzoekster laat derhalve niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd. Verweerder diende daarnaast, aangezien hij vaststelde dat verzoekster geen stukken had aangebracht waaruit bleek dat zij onvermogen is in haar land van herkomst en bijgevolg onvoldoende bewijskrachtige stukken had neergelegd om het bevoegde bestuur vervolgens toe te laten te oordelen of de verblijfsaanvraag kon ingewilligd worden, de overige door verzoekster voorgelegde stukken niet te vermelden of te bespreken.

Verzoekster erkent dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid of zijn gemachtigde “geval per geval [moet] nagaan of het familielid gelet op de financiële en sociale omstandigheden materiële steun nodig heeft om de essentiële behoeften in het land van herkomst of de gewoonlijke verblijfplaats te kunnen vervullen”, doch lijkt voorbij te gaan aan het feit dat het bevoegde bestuur deze taak slechts kan uitoefenen indien zij hiertoe in een eerste fase van de procedure de nodige overtuigingsstukken aanbrengt.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.3. In de mate dat verzoekster betoogt dat zij in het kader van haar verblijfsaanvraag wel degelijk heeft aangetoond dat zij ten laste is van haar Spaanse vader, voert zij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient te worden beoordeeld in het kader van de toepassing van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Voorafgaandelijk merkt de Raad op dat, waar verzoekster zich beroept op een schending van de procedurele waarborgen zoals omschreven in de richtlijn 2004/38/EG – waarbij zij verwijst naar de veertiende overweging bij voormelde richtlijn – en van artikel 10, 2.d) iuncto artikel 2, 2.c) van de richtlijn 2004/38/EG, een voorafgaande overweging van een richtlijn geen wettelijke bepaling uitmaakt die op zichzelf kan worden ingeroepen en voormelde richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Met haar betoog toont verzoekster evenmin aan dat voormelde wet van 25 april 2007 niet wordt toegepast op een wijze dat het met de richtlijn beoogde resultaat niet wordt bereikt.

Uit de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster een verblijfsrecht als bloedverwant in de neergaande lijn van een in België verblijvende Spaanse onderdaan kan laten gelden indien zij ten laste is van deze Spaanse onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Het komt toe aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en § 4 van de Vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit voormelde wetsbepalingen.

Artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981, zoals het bestond op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, stelt in dit verband:

“§ 1.- Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is, dat zijn bloed- of aanverwantschap of partnerschapsband bewijst overeenkomstig artikel 44, kan bij het gemeentebestuur een verblijfskaart aanvraag door middel van de bijlage 19ter.

[...]

§ 2.- Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de bewijzen vermeld in artikel 50, § 2, 6°, b), c), d) en e) die naargelang het geval vereist zijn.

§ 3.- Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4.- Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister. [...]”

Het bewijs vermeld in artikel 50, § 2, 6°, d) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 heeft betrekking op het bewijs dat de bloedverwant in neergaande lijn ten laste is van de persoon die hij begeleidt of vervoegt.

Op grond van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 dient het gemeentebestuur een verblijfsaanvraag te weigeren indien de aanvrager binnen de drie maanden na de aanvraag niet de vereiste overtuigingsstukken heeft overgemaakt.

De Raad stelt vast dat uit voormelde bepalingen op duidelijke wijze blijkt welke documenten verzoekster dient voor te leggen in het kader van haar verblijfsaanvraag, met name het bewijs van identiteit en het bewijs dat zij ten laste is van haar Spaanse vader. Verzoekster betwist ook niet dat zij stukken diende voor te leggen waaruit blijkt dat zij ten laste is van haar vader. Wel stelt zij dat verweerder zijn beslissing niet kon steunen op het niet voorleggen van een attest van onvermogen.

Het staat niet ter discussie dat stukken die het bewijs leveren van het *'ten laste zijn'* documenten zijn die de bevoegde overheid in de mogelijkheid stellen om te verifiëren of de aanvrager de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (cf. HvJ 9 januari 2007, C-1/05). Zoals reeds gesteld, is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder oordeelde dat – opdat de bevoegde minister c.q. staatssecretaris of diens gemachtigde zou kunnen beoordelen of verzoekster ten laste is van haar vader – onder meer stukken dienden te worden voorgelegd waaruit blijkt dat verzoekster, die tweeëntwintig jaar oud is, onvermogen is in haar land van herkomst en bijgevolg niet beschikt over onroerende of roerende bezittingen en/of inkomsten die haar in staat stellen in haar basisbehoeften te voorzien. De burgemeester van de stad Antwerpen heeft door dergelijke bewijsstukken te vragen slechts een redelijke invulling gegeven aan de voorwaarde die door de wetgever is vooropgesteld. Verzoekster verwijst naar het arrest C-1/05 van het Hof van Justitie van 9 januari 2007 (Yunying Jia / Migrationsverket), waarin wordt overwogen dat *“een document van de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst waaruit blijkt dat sprake is van een afhankelijkheidssituatie”* geen voorwaarde mag zijn voor het verlenen van de verblijfsvergunning. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet gesteld dat een dergelijk document vereist zou zijn, maar wordt enkel vastgesteld dat verzoekster geen document heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat zij onvermogen is. Hierbij wordt niet gesteld dat het voorleggen van een specifiek document afgeleverd door *“de bevoegde autoriteit van de lidstaat van oorsprong of van herkomst”* vereist is. Het stond verzoekster vrij dit bewijs met ieder passend middel te leveren. Verzoekster licht verder niet toe op welke wijze het arrest C-215/03 van het Hof van Justitie, dat betrekking heeft op onderdanen van een lidstaat die in een andere lidstaat verblijven als ontvanger van diensten en op de verplichting een identiteitskaart of paspoort te tonen, relevant is in voorliggende zaak. Door van verzoekster te vereisen dat zij tevens stukken aanbrengt waaruit kan afgeleid worden dat zij onvermogen is in het land van herkomst gaat verweerder verder evenmin uit van een hypothetische situatie. Er dient herhaald te worden dat de bewijslast van het voldaan zijn aan de voorwaarden voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een Unieburger, en meer specifiek van het *“ten laste zijn”*, op verzoekster rust. Tevens moet nog worden opgemerkt dat verzoekster, door uit de bestreden beslissing af te leiden dat verweerder ervan uit zou gaan dat zij een onroerend goed bezit in haar land van herkomst dat zij zou kunnen verkopen om in haar eigen levensonderhoud te voorzien, uitgaat van een lezing van de bestreden beslissing die verder gaat dan hetgeen erin vermeld staat. Uit de bestreden beslissing volgt evenmin dat van verzoekster wordt gevraagd dat zij bewijzen bijbrengt dat het haar niet mogelijk zou zijn om door middel van arbeid zelf in haar onderhoud te voorzien in het land van herkomst.

Verzoekster voert aan dat zij loonbrieven van haar vader, een kopie van een door haar vader ondertekende huurovereenkomst, een bewijs van inschrijving in het bevolkingsregister in Spanje en een aangifte van de personenbelasting in België van haar en van haar vader heeft overgemaakt, doch zet niet uiteen hoe deze stukken op zich zouden toelaten vast te stellen dat zij ten laste is van haar vader. Bovendien blijkt niet dat verzoekster voormelde documenten, behoudens wat de bewijzen inzake de inkomsten van haar vader betreft, aan verweerder overmaakte alvorens deze de bestreden beslissing nam. In zoverre verzoekster daarnaast verwijst naar een stuk dat zij omschrijft als *“een uittreksel uit het kadaster te Spanje”*, stelt de Raad vast dat verzoekster zelfs uitdrukkelijk erkent dat zij dit stuk pas aan verweerder overmaakte nadat de bestreden beslissing genomen werd. De Raad kan dan ook niet inzien hoe verweerder stukken die hem niet ter kennis werden gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing had kunnen betrekken. Tevens moet worden toegelicht dat de Raad zich bij de beoordeling van een bestuurlijke beslissing dient te plaatsen op het ogenblik dat deze beslissing genomen werd en dus geen rekening kan houden met stukken die het bestuur niet bekend waren.

Aangezien niet blijkt dat verzoekster in het kader van haar verblijfsaanvraag voldoende bewijzen heeft aangebracht ter onderbouwing van haar standpunt dat zij ten laste is van haar Spaanse vader, kon de burgemeester van de stad Antwerpen zonder artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 te schenden verzoeksters verblijfsaanvraag weigeren door middel van de afgifte van een bijlage 20 en diende hij de aanvraag niet over te maken aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 52 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 iuncto de richtlijn 2004/38/EG wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn, in de mate dat ze ontvankelijk zijn, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronde middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK